Phạm Thị Minh Hằng

Tháng 3, 1975 Ban Mê Thuột nóng hừng hực, chiến tranh ngột ngạt. Rạng sáng ngày 10 tháng 3, phố xá im lìm. Người dân lo âu nghe ngóng, quan sát qua khe cửa... Bộ đội ôm súng đi hàng một, men theo hiên nhà tiến vào thành phố. Sau đó là những tiếng bom nổ và tiếng máy bay xé bầu trời, Con phố tan tác, người chết. Ban Mê Thuột thất thủ. Nhà cửa bị lục soát bởi dân tham, bởi bộ đội, mất mát, nát tan,... Ăn uống cầm chừng... Chỉ mong sống sót.

Người dân hụt hẫng, tuyệt vọng, tất cả chỉ là con số không, cả vật chất lẫn tâm hồn. Đã sụp đổ tất cả rồi! Nỗi sợ hãi tràn ngập!... Nhốn nháo tìm cách thoát thân. Đi đâu? Cũng chỉ là chạy loanh quanh! Rồi tập họp vào trại tập trung, kẻ ở người đi, cảnh chia ly đứt đoạn, không biết ngày về... Lo lắng, bất an đầy nước mắt!

NỖI ĐAU MÙA TẾT XƯA

Hương tản bộ trên con đường đất nhỏ đi vào nghĩa trang. Trời chiều cuối đông, không nắng, vẫn còn lành lạnh, cái lạnh đông còn sót lại, một làn gió nhẹ nhàng bay bay tà áo dài trắng, trời buồn, lòng Hương cũng tê tái theo...
Hôm nay đã là tuần lễ cuối của tháng Chạp, còn ít hôm nữa đến Tết rồi, lại sang một năm mới, lòng Hương buồn ảm đạm.
Con đường đất nhỏ đi vào khu mộ sao mà vắng vẻ quá, một mình Hương đi hun hút vào mãi xa, mộ Mẹ Hương ở đó. Trên tay cầm bó nhang thơm gói trong tờ báo cũ, vừa đi Hương vừa nhớ, nhớ Mẹ khôn cùng, người Mẹ yêu dấu, một đời vì chồng vì con, nhớ những ngày xưa yêu dấu... muốn rơi nước mắt. Mẹ ơi, con đến thăm Mẹ đây!
Hương thắp nhang, mắt nhìn sâu thẳm vào căn mộ, miên man nhớ...

Năm ấy, gia đình Hương sống êm ấm bên nhau, Hương là chị cả, em Giao kém chị chín mười tuổi, căn nhà nhỏ ở ngoại ô thị xã, đầy hương hoa hạnh phúc. Ba Hương, một họa sĩ sống đạm bạc với niềm đam mê nghệ thuật, một họa sĩ tài hoa với nhiều tác phẩm đẹp được mọi người yêu mến, thưởng lãm. Ông yêu thương vợ con và quý tranh vẽ vô bờ: hai lẽ sống không thể thiếu.
Hương đi học xa, chỉ về nhà vào các dịp lễ Tết. Ba mẹ chăm sóc hai chị em Hương từng li từng tí. Về Sài Gòn thăm con, ba mua từng hộp thuốc bổ, từng chai dầu gội tóc cho con gái. Mẹ lo cho chị em Hương không thiếu thứ gì, căn dặn đủ điều khi Hương xa nhà.
Mẹ Hương buôn bán nhỏ, một tiệm tạp phẩm ngay tại nhà, mẹ bảo bán ở nhà tiện lắm có thể quán xuyến việc nhà cùng với

ba có thêm thu nhập nuôi nấng các con, chẳng dư giả bao nhiêu nhưng cũng đủ trang trải chi phí trong nhà và lo cho chị em Hương ăn học.
Những ngày tháng êm ấm hạnh phúc ấy, Hương chỉ biết cố gắng học tập, vui chơi với em trong tình yêu thương chan hòa, đùm bọc của ba mẹ.

Mùa xuân năm ấy, Hương về nhà, những ngày xuân này theo Hương phải là những ngày vui vô tận, đi học xa nhà, được về nghỉ Tết, đón năm mới hạnh phúc, sung sướng biết bao!
Nhà Hương ở mãi vùng núi cao, cao nguyên Pleiku, một vùng núi xa xôi như tên gọi "Phố Núi" trong bài hát của Phạm Duy, câu hát cứ vấn vương mãi trong Hương "... Phố Núi cao, Phố Núi đầy sương.... Trời thấp thật buồn, đi dăm bước đã về chốn cũ, còn một chút gì để nhớ, để thương...."
Ở Sài Gòn, bù đầu với bài vở, thi cử Hương có bao giờ nghĩ rằng đất nước thân yêu đang trong cơn binh lửa, ba mẹ cũng chẳng nói gì với con gái, để con yên tâm học hành. Chiến tranh đã bắt đầu từ lâu rồi, ai cũng biết, chiến sự đang leo thang từng ngày... Hương nghe mọi người xôn xao, bàn tán, thế mà Hương vẫn vô tư, yêu đời, chẳng mảy may suy nghĩ điều gì.
Trên chiếc máy bay Air VN đưa Hương từ Sài Gòn về Pleiku, lòng Hương lo lắng bâng quơ, mình phải làm gì khi chiến tranh xảy ra... tự nhiên Hương nói nhỏ như một lời cầu xin ở đâu vọng về "Chiến tranh ơi, đừng đến..."
Khung cảnh thành phố Pleiku đổi khác nhiều, suốt chặng đường từ sân bay về nhà, khoảng mười cây số, Hương thấy nhà nào cũng có một hầm trú ẩn ở ngoài khuôn vi nhà, xếp hàng trăm bao cát chồng chất lên nhau, bốn bề, chỉ chừa lỗ hổng ra vào, vừa lọt người. Một nỗi lo lắng vô tình len lỏi vào tâm hồn cô sinh viên ngoan hiền, vô tư lự. Nỗi lo chiến sự

bùng nổ và bao nhiêu hệ lụy của nó, lòng Hương bỗng chùng xuống...

Về đến nhà, hôm nay, đã là hăm hai Tết, mẹ bảo với Hương:

- Con đi chợ với mẹ, mua các thứ cần dùng trong ngày Tết, mua trước ít hôm, chứ cận ngày đắt lắm, mai đã đưa Ông Táo về trời rồi, tiết kiệm chút nào hay chút ấy con ạ.

Mẹ mua đủ thứ nào là bánh, mứt, hạt dưa, rượu ngọt, nếp, đậu, kẹo đủ loại,... cả lạt buộc và lá dong mai gói bánh chưng nữa. Không khí Tết rộn ràng, vui quá!

Chiều hôm ấy, Mẹ làm bữa cơm thật ngon lành chiêu đãi cả nhà, mừng con gái đi học xa mới về, thôi thì đủ món ngon mà ai cũng thích: Canh chua cá lóc, chả giò chiên ăn với bún và rau xà-lách cuộn (nhìn rau mơn mởn mới ngon làm sao!), có cả tôm sú lớn rim ngọt nữa... Lâu lắm rồi Hương mới có bữa cơm tuyệt vời đến thế.

Hôm nay, cũng hăm hai tháng Chạp, đứng trước mộ của Mẹ, hai dòng nước mắt chảy dài trên đôi gò má ngây thơ...

- Mẹ ơi, con thương nhớ Mẹ vô cùng, Mẹ ơi...

Hương không thể nào quên được mùa Tết đau thương năm xưa, mùa Xuân ấy đã cướp mất của Hương và gia đình người Mẹ yêu quý, người Mẹ không bao giờ tìm lại được, không có gì thay thế được.

Tết năm ấy, Hương và gia đình đã trải qua một cơn bão lớn...

Ăn cơm xong ba Hương bảo:

- Các con, chơi một lúc rồi chín giờ tối đi ngủ sớm nhé, kẻo ban đêm khu vực này hay bị pháo kích lắm, hầm nhà mình hơi xa, không kịp chạy ra thì nguy hiểm lắm.

Đêm đến, tiết trời giá lạnh, mặc một áo len mỏng không đủ ấm, Pleiku chỉ lạnh thua Đà Lạt một ít, Hương nghĩ thế và vội mặc thêm áo, mới thấy ấm đôi chút, hai chị em vui đùa thật vô tư, em Giao ngủ lúc nào không hay. Trong giấc ngủ, Hương mơ màng nghe tiếng gió rít từng cơn, gió thổi vù vù rờn rợn, cùng tiếng đạn réo lên, tiếng nổ ầm ì lớn nhỏ từ xa lắm vọng về.

Mười một giờ đêm, cả nhà đang ngủ, yên lăng... Bỗng một tiếng nổ lớn, long trời, căn nhà rung chuyển, nền đất rung chuyển, kinh hoàng... Chị em Hương, ba Hương cùng như một lúc hét to, mặt cắt không còn chút máu, trắng bệch, sợ hãi quá, hai hàm răng đánh vào nhau lập cập không tài nào giữ lại được, bỗng Ba hét to:
- Mẹ nó đâu?
Cả ba người cùng chạy vội xuống nhà dưới, Mẹ Hương đang nằm sóng soài trên nền xi măng dưới bếp.
- Trời ơi! Trời ơi! Mẹ sao vậy Ba ơi! Hương gào to...
Một phút im lặng hãi hùng! Hai chị em Hương, rồi ba Hương thét lên, la khóc, vật vã. Người Mẹ yêu quý đã ra đi mãi mãi, mặc mọi người trong cơn tuyệt vọng vô bờ! Một quả pháo đã nổ cách nhà Hương không xa... Không còn cách nào cứu được Mẹ! Mẹ đã vĩnh viễn ra đi, từ mùa xuân năm đó.

Bao nhiêu năm qua, Hương vẫn không thể nào quên được cái cảm giác hãi hùng, tuyệt vọng ngày xưa! Cơn bão lớn đã cuốn Hương về một cuộc sống khác, mùa thu năm ấy, Hương phải nghỉ học, xa trường, xa các bạn thân yêu, ở nhà, bán hàng, cùng ba chăm sóc, nuôi nấng em Giao, đứa em bé bỏng, côi cút, đã nhiều đêm khóc hết nước mắt vì nhớ thương Mẹ! Cô sinh viên ngây thơ, nhí nhảnh ngày nào nay đã già dặn hơn nhiều vì bổn phận mới chồng chất trên đôi vai bé bỏng...
- Hương nói khẽ trong dòng nước mắt vừa lăn dài trên má: "Con thương nhớ Mẹ và biết ơn Mẹ vô cùng, Mẹ ơi!"
Trên đường từ nghĩa trang về nhà, Hương tự nhủ với lòng mình, phải cố gắng lên, bản lĩnh hơn, vượt qua nỗi đau, đứng vững với đời, xây dựng tương lai vì còn Ba và em Giao yêu quý!
Câu hát: "Lòng Mẹ bao la như biển Thái Bình dạt dào, tình Mẹ tha thiết như đồng lúa chiều rì rào..." cứ quấn quýt mãi trong tâm tưởng Hương...

Phạm Thị Minh Hưng

(Bài Thơ Thương Nhớ Về Cha)

Con giờ tiếc nhớ khôn nguôi,
Cha còn đâu nữa đã người thiên thu.
Bước Cha ướt đẫm sương mù,
Từ ngày dâu bể phù du đất trời.

Lòng con xót đắng tả tơi,
Thương Cha lận đận rã rời thân đau.
Một ngày biết nỗi hận - sầu,
Là ngày khốn khó - hư hao - đoạn trường...

Cha yêu lạc chốn vô thường,
Một mình nắng gió, núi rừng hoang vu.
Tình đời mấy nẻo ưu tư,
Bóng Cha khuất vắng biết từ phương nao?

Mịt mờ trời thấp đất cao,
Bước va, bước vấp, bước nào yên vui...
Thương Cha giấc mộng dập vùi,
Tìm đâu thấy nữa ngọt bùi dáng hoa.

Cà phê nở trắng nhạt nhòa,
Cành sương sướt mướt xót xa võ vàng!
Cỏ cây ngóng đợi hoang mang...
Chập chờn giấc ngủ bẽ bàng... tiếc thương.

Phạm Thị Minh-Hưng

Một Chuyến Đi Xa

Cầm chiếc vé xe trên tay, lòng Hương bỗng nhẹ nhàng, rộn lên niềm vui khó tả, thế là mình sắp được gặp mẹ và các em rồi. Hương còn nhớ, cách nay không lâu, ngày mà Mẹ và các em Hương thu xếp đồ đạc, chất lên xe tải, chuyển về một nơi xa lắm, xa xứ Bụi Mù Trời này để đến một vùng trời xa lạ, không người quen biết, không người thân thương, Hương cứ ngậm ngùi mãi, tự hỏi tại sao Mẹ lại quyết định đưa các em đi xa thế, trong tay tiền bạc chẳng có là bao. Mấy hôm ấy Mẹ Hương và các em rất buồn bã nên Hương chẳng dám hỏi thêm. Ai không lo khi đi xa quá vậy, Hương nghe Mẹ nói lờ mờ:
- Đi xuống Cà Mau, chở gỗ cho một người quen, gỗ dưới ấy có giá lắm, khi bán họ sẽ chia một nửa, ở đây đắt đỏ quá con ạ. Người ta nói Cà Mau sướng lắm, cá tôm, thóc gạo rẻ lắm, dễ sống hơn ở đây nhiều.
Những tấm ván dài ba, bốn mét, rộng bốn, năm mươi phân đã xếp vào sàn xe từ lúc nào Hương cũng chẳng hay! Hương lo lắng - Mẹ có tin người quá không, họ có gạt mình không? Mẹ bỏ thành phố đã sống hàng chục năm đi xa vậy sao?

Đêm về, Hương trằn trọc không ngủ được, hay là Mẹ buồn vì Ba không còn ở đây nữa. Ba đã đi xa, mãi phương Bắc… nơi nào, cả nhà chưa ai biết, cũng chưa thấy Ba gửi tin tức gì về nhà... hình như đi học tập cho tiến bộ gì đó. Ai cũng thương nhớ, lo lắng cho Ba vô cùng, ngày nào cũng trông ngóng, nhưng mịt mù có thấy gì đâu!

Hương sửa soạn đi Cà Mau thật đơn giản, vài bộ áo quần, vài chục đồng trong túi là xong, lương tháng đủ đi một chuyến, nếu dè xẻn tiêu dùng. Thời gian này đang nghỉ hè, mình đi chơi cả tháng cũng được. Hương vui lắm, không nghĩ đến

đoạn đường xa lắc sắp sửa đi qua. Từ Ban Mê Thuột đi Cà Mau phải đi hai chặng đường chính. Hương ra bến xe để đi Sài Gòn rồi sau đó mua vé xe đi tiếp Cà Mau, quãng đường Hương sẽ đi bằng nửa chiều dài đất nước hình chữ S thân yêu, sao không thấy quản ngại chút nào. Chiếc xe đò từ Ban Mê Thuột đi Sài Gòn hôm ấy của công ty xe khách thành phố, những chiếc ghế cũ kỹ, chỉ còn khung sắt lót miếng ván lên, đinh ốc long mất cả, ngồi ê ẩm một chặng đường dài, nhưng hành khách cũng như Hương nghĩ có vé đi, được đi là tốt rồi, mua vé khó lắm, phải xếp hàng từ sáng sớm hôm trước!

Xe đi qua Ninh Hòa, Nha Trang, chạy bon bon trên quốc lộ. Hương vui quá, thoát được cảnh tù túng bấy lâu nay, được tự do ngắm cảnh núi, biển, thấy những cánh cò trắng bay nhẹ nhàng, thư thái trên cánh đồng. Những lo lắng về cuộc sống không còn trong tâm trí Hương lúc này. Hương như con chim bị nhốt lâu ngày, nay tìm thấy cảnh trời thiên nhiên. Gần hai giờ đêm, mới tới Phan Thiết, một thành phố biển, nặng mùi nước mắm, nổi tiếng với nước mắm nhĩ ngon tuyệt, hành khách khoảng bốn chục người, xe ngừng, nghỉ ngơi ghé vào quán bên đường ăn bữa đêm, họ bán đủ thứ: cháo vịt, bún bò, mì, phở, hoặc uống ly nước giải khát, lấy sức đi tiếp, còn cả mấy trăm cây số nữa mới tới Sài Gòn.

Đến bến xe Sài Gòn đã tám giờ sáng, Hương chạy vội vào quầy vé, mua ngay một vé đi Cà Mau, ăn sáng xong Hương mướn một giường trọ ngay trong bến xe, nói là giường cho lịch sự, chứ thật ra là một chiếc ghế bố cũ mèm, đầy mùi mồ hôi của khách thập phương lỡ đường... Cả ngày hôm ấy Hương đi dạo quanh quẩn khu vực bến xe cho khuây khỏa. Cảnh vật ở đây đã khác xưa nhiều. Hương để ý đến các em nhỏ bán hàng rong, gầy tóp, áo quần nhếch nhác, cố rao to món hàng mình bán, chào mời khách: "Cô mua đậu phộng ngon nè cô". Em nói: "Cháu nghỉ học từ năm ngoái, năm nay cháu lên lớp năm, phải đi bán phụ mẹ kiếm tiền. Nghỉ học buồn lắm cô à." Hương thấy lòng mình có chút gì đó chua chát, gợn buồn thương, ngậm ngùi nhìn những cảnh đời éo le, cơ cực.

Xe đò đi về Cà Mau rộng rãi hơn, êm ái hơn ghế ngồi của chiếc xe ở xứ Buồn Muôn Thuở hay Buồn Một Thời, nơi Hương đã sống bấy lâu nay... Xe chạy nhanh, đường đi còn tốt lắm, trên quốc lộ tới Bến Tre, Mỹ Tho, qua phà Bắc Mỹ Thuận... Cần Thơ, một thành phố lớn mà người ta còn gọi là Tây Đô, với những thước phim nổi tiếng một thời.

Vài giờ nữa thôi, Hương sẽ được gặp Mẹ và các em, lòng Hương hăm hở, vui lắm, nhưng Hương lại lo lo, lỡ không gặp được em ở bệnh viện Cà Mau thì sao. Sắp đến giờ tan ca chiều, sáu giờ rồi! May quá, khi xe đò vừa ngừng trước cổng bệnh viện thì em trai Hương đang lững thững ra về... Chị em gặp nhau bất ngờ, mừng quýnh lên:
- Sao chị hay thế, đến mãi Cà Mau. Mừng quá chị ơi! Em cũng nhớ chị. Em nghĩ chẳng bao giờ chị đến đây được!

Buổi chiều hôm đó, nước triều thấp, hai chị em Hương lội bì bõm mãi mới về đến nhà, nếu không, phải đi xuồng tốn mấy đồng. Căn nhà tranh một gian xiêu vẹo mà người đồng hương tốt bụng đã dựng cho từ mấy năm trước…

Mẹ và các em Hương ở mãi trong huyện xa, cách phố năm sáu cây số, huyện Trần Văn Thời. Mẹ kể khi về Cà Mau, trong túi chỉ còn vài trăm bạc nhưng ở hiền gặp lành, gặp bác Sáu tận tình giúp đỡ, đưa về huyện này cất nhà trong khu vườn của bác và được bác chỉ dẫn mọi điều…

Mẹ và các em gặp được Hương ai nấy cũng rưng rưng, mừng tủi... riêng Hương, hai hàng nước mắt tự nhiên chảy dài xuống đôi má mịn màng. Bữa cơm đạm bạc tối hôm ấy, cá kho tiêu, rau muống luộc, dưa chua nấu canh tôm, cá và tôm chỉ cần ra xúc ở đìa gần bên nhà. Mọi người vui vẻ ăn thật ngon lành, như chưa bao giờ được ăn một bữa ngon như thế!

Phạm Thị Minh-Hưng

NHỚ MỘT MÙA XUÂN

Nhớ mùa xuân cũ vời xa,
Tâm tư chết lặng, tháng Ba dại khờ.
Con đường đi học mịt mờ,
Đâu em vạt áo xanh mơ hữu tình.
Ơ kìa, ngọn gió bình minh,
Bỗng dưng lạnh ngắt - giật mình, trối trăn.
Trời mây ẩn khuất cung hằng,
Tìm đâu thấy nửa vầng trăng nhiệm màu.
Ấm êm một thuở bên nhau,
Nghe như tiếng gẫy nát nhàu đêm hoang.
Bàng hoàng... lạc dấu thiên đàng,
Trần gian lạnh lẽo hoang tàn, bơ vơ.
Cõi tình, tan tác, tỉnh, mơ,
Xuân tìm đâu thấy, tình hờ hững xa,
Ven rừng lá đổ người qua,
Suối nguồn khô cạn, nhạt nhòa bóng đêm.
Những chiều mắt ướt chênh vênh,
Hoàng hôn tím ngắt gập ghềnh tiếc thương...!

... Xuân xưa phai nhạt sắc hương,
Ngày xuân nhung nhớ, con đường vợi xa.
Tình đời đôi ngã phôi pha,
Biển xanh dạo bản "Tình ca lỡ làng..."
Phạm Thị Minh-Hưng

LÁ THƯ TÌNH YÊU

Lá thư nhung nhớ viết cho anh
Một sớm thu lá rụng qua mành
Trời Sài Gòn mênh mang nhiều kỷ niệm
Một mình em lá úa vọng tình xanh!

Trời đang mưa hay lòng em lệ ứa
Nhớ rất nhiều ngày hai đứa bên nhau
Mùa xuân cũ ngất ngây tình yêu dấu
Anh nhẹ nhàng bảo khẽ: "Tựa vai anh".

Anh hỡi anh có còn ước mơ xanh
Vẫn nhung nhớ thời học trò, áo trắng
Tình trong sáng ngây thơ như vạt nắng
Còn nồng không anh sưởi ấm... buổi tàn đông.

Em vẫn nhớ ngày xưa anh hứa
"Mình bên nhau giữ mãi ước mơ đầu
Hy vọng nhé còn ngày sau... mãi mãi
Hãy nhớ là, Hoa Bất Tử - Tình ta".

Lời anh nói em vội về ươm mộng
Xây lâu đài ước vọng mai sau...
Ai có ngờ đâu cuộc đời muôn sắc
Ước hẹn hôm nào thành vết thương... đau!

Rồi ly tan cách biệt ai ngờ,
Cơn bão đời chia cách tình bơ vơ
Em vẫn đợi chờ biết bao thương nhớ

Mơ một ngày gặp lại... có bao giờ?

Bài hát ấy trong em còn âm hưởng
Dù héo hon rồi một đóa hồng xưa
Phai mầu phượng đỏ sân trường cũ
Tình mình vẫn tha thiết như xưa?

Xuân về anh nhớ gì không anh
Cành hồng thắm xuân xưa anh đã
Gởi tặng em với nụ hôn đầu
Vẫn còn đây ép trong vở bạc mầu.
...
Anh, anh hỡi dù cách xa diệu vợi
Mình vẫn yêu thương nhớ chẳng hề vơi
Tình anh đó vẫn trong em muôn thuở
Vạt-nắng-hồng, anh... sưởi ấm... mãi lòng em.

Phạm Thị Minh-Hưng

ĐẠI DƯƠNG BIỂN SÓNG

Anh ở trời Tây nhớ trời Đông
Nơi đây băng giá xót xa lòng
Bao năm xa cách lòng hiu quạnh
Em có bao giờ nhớ anh không?

Anh biết tình anh chỉ nặng lòng
Mà sao nỗi nhớ mãi phiêu bồng
Chiều rơi vạt nắng hồng phai úa
Là lúc tâm hồn anh long đong...

Nhớ quá những ngày xưa có nhau
Ai ngờ tình một sớm phai màu
Chiều hè phượng rụng bay theo gió

Anh thẫn thờ đếm bước - Tình đau.

Ngày ấy làm sao có thể quên
Áo em tha thướt trắng ngoan hiền
Thục nữ yêu kiều nồng môi lụa
Má lúm đồng tiền em rất duyên.

Ngây thơ hờ hững tháng ngày trôi
Nào có ai biết nỗi đoạn đời
Lòng người như lá thu vàng úa
Gió vô tình thổi tít mù khơi...

Anh cố tìm em trong giấc mơ
Mà mơ biết sẽ đến bao giờ
Anh như lầu vắng chờ trăng sáng
Đêm trường hư ảo sầu bơ vơ...
...
Đọc lá thư anh, mắt lệ mờ
Anh vẫn còn nhớ đến ngày xưa!
Lòng em bão nổi hay giông tố
Đại dương biển sóng... nhớ vô bờ.

Anh hỡi, có bao giờ gặp nhau
Tìm trong mộng mị vết thương sầu
Giữ nhé tình ơi cành phượng đỏ
Ấp ủ ngàn năm giấc mộng đầu...

Phạm Thị Minh-Hưng

Nhớ Nhung

Nơi anh băng giá - se lòng,
Trái tim bé bỏng xin đừng hắt hiu.
Hoàng hôn mây tím bên chiều,
Nhớ thương quê Mẹ trăm điều xót xa.

Quê xưa tháng đoạn ngày qua,
Nhớ bao kỷ niệm vời xa một thời.
Vàng son đâu nữa ơi người,
Sắt se lòng chợt bồi hồi cơn đau.

Xứ xa người lạ tìm đâu,
Tìm đâu thuở ấy ngọt ngào dấu yêu.
Nhớ quay quắt nhớ liêu xiêu,
Nỗi buồn thăm thẳm phiêu diêu ngập lòng.

Đường xa hun hút mênh mông,
Chim lìa xa tổ lạc đường bay đi.
Long lanh mắt ướt bờ mi,
Bơ vơ lạc lõng như vì sao rơi.

Giọt buồn lắng đọng bờ môi,
Nơi anh tuyết lạnh xa vời cố hương.
Nhung nhớ quá! Ôi! Người thương,
Làm sao tìm được bước đường có nhau!

Thời gian rồi cũng qua mau,
Ba mươi mấy kiếp lá sầu chơi vơi...
Thế rồi... Đời cũng thế thôi,
Nhớ nhung se sắt một thời... nhớ quên!

Phạm Thị Minh-Hưng